

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

říjen 10/2005

Prague, The Crown of Bohemia
Výstava v Metropolitním muzeu, NYC
20. září 2005 – 3. leden 2006

zeva J. Dvořáček; P. Pospíšil; Cyril Svoboda

Kolem sta lidí navštívilo nedělní bohoslužbu 18. září, kterou celebrouval pan kardinál Miloslav Vlk. Na bohoslužbě byl také přítomen ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda. Pan kardinál mimo jiné řekl ve svém kázání, že **Boží slovo je skutečně živé**. Není to slovo, které bylo napsáno kdysi dávno pro generace před námi. Je to slovo, které má stejnou platnost a hodnotu pro tuto společnost, jako pro každého z nás. Boží slovo se vždy naplnilo a naplní. Důkazem naplnění Božího slova jsou mnohá proctví v Písmě svatém.

!!!!!!!!!!!!!!Poznamenějte si do svého kalendáře dva daty:!!!!!!!!!!!!!!
15. října 2005 budeme slavit spolu s biskupem DiMarzio slavnou mší svatou na zakonění roku eucharistie v KeySpan Parku, Brooklyn. Další informace získáte u Fr. Antonína Kocurka tel. 718 575 8959.

Martinské hody budou v neděli 13. listopadu 2005

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Kde není žádná naděje, není ani snaha.

Samuel Johnson

Naději máme. Jsem si tím jist dnes víc než kdykoliv dosud. Nemůžeme však čekat, až se tato naděje naplní. Musíme ji naplňovat sami.

Václav Havel

Doufat znamená vědět, že osud světa je v dobrých rukou.

Holandský katechismus

Něco pro zasmání (převzato z www.katolik.cz)

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi a viděl, že je to dobré. Stvořil moře a souši a na souši rostliny a viděl, že je to dobré. Stvořil na nebi slunce, měsíc a hvězdy a viděl, že je to dobré. Na zemi stvořil nejrůznější zvířata, ptáky a ryby a viděl, že je to dobré. Stvořil člověka k svému obrazu a viděl, že je to velmi dobré. Nakonec stvořil ženu. Prohlíží si ji zepředu, zezadu, zprava, zleva, shora, zdola... „No, však ona se domaluje.“

Milí přátelé,

minulý měsíc jsme měli v New Yorku vzácnou návštěvu. Kardinál Miloslav Vlk spolu s prezidentem české republiky Václavem Klausem a jinými významnými osobnostmi přišli zahájit výstavu „Prague, The Crown of Bohemia“ v Metropolitním muzeu.

Výstava uměleckých děl představuje dobu krále Karla IV. a jeho synů Václava IV. a Zikmunda. Jde o unikátní předměty, které byly dovezeny především z Prahy, ale také z dalších muzeí v Evropě. Nelze říci, že vystavené umělecké předměty jsou křesťanské jen převážně; mají totiž křesťanský charakter na 99,5%. Výstava potrvá až do 3. ledna 2006. Vřele doporučuji zhlédnutí této jedinečné expozice, jejíž příprava trvala téměř pět let.

Večer při slavnostním otevření výstavy jsme se spolu s panem biskupem Esterkou krátce představili panu prezidentovi. Byl překvapen, že máme ve Spojených státech biskupa pro krajany a také české bohoslužby v NYC. Náš krátký rozhovor přerušil gong oznamující oficiální zahájení s proslovy.

Nemám důvod nevěřit, že pan prezident chce pro naši vlast to nejlepší, tak jako to chtěl sv. Václav, Karel IV. a další významní lidé naší země. V duchu jsem se pomodlil za celé shromáždění s přáním, aby se nám to s Boží pomocí podařilo.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů

Paní Olga Radimská,

Tak jsme se jednoho horkého letního dne vypravili na návštěvu za paní Olgou Radimskou. Její domovem je nyní byt v *retirement community* v Keene, v malém městečku v New Hampshire. Vzdálenost z New Yorku není zas na Ameriku tak ohromná, ale přesto jsme projeli několik států: Connecticut, napříč celým Massachusetts a kousek Vermontu.

Na návštěvu se mnou jela také Libuše Králová, její dávná dobrá přítelkyně. Když jsme vystoupili z auta v Keene, byli jsme překvapeni, že i tam může být stejná vlhkost jako v New Yorku, i když toto město je uprostřed kopců, daleko od moře. Hned jsme však vkouzli do hezkého klimatizovaného objektu pro starší lidi, kde teď paní Olga žije. Přivítala nás velmi srdečně a hned jsme mluvili o všem možném. Moje návštěva však byla zaměřena především na to, aby se paní Olga podělila o své vzpomínky na exil a všechno co tomu předcházelo.

Paní Olgo, vy jste se narodila 1. ledna 1915, oslavila jste tedy letos kulaté výročí. Jak vzpomínáte na svoje mládí?

Můj tatínek byl lékařem, jmenoval se Jan Šil a maminka se jmenovala za svobodna Vítězslava Vejrychová. Moji pradědečci byli bylinkáři. Vždycky si pozvali krajany a děti, a ukázali jim kresby rostlin, které jim mají donést. Z toho pak dělali mastičky. Babička pekla perníky, mám ještě formu a recept, prodávala je na výročních trzích a peníze ukládala do koflíku, aby mohl syn studovat. Ten potom mohl být na přednáškách a stal se lékárníkem. Jeho syn už potom vystudoval medicínu.

Maminka umřela, když mně bylo šest. Posílali mne do Prahy k dědečkovi a babičce. Dědeček mně vždycky říkal, když jsme se vraceli z procházky: „Můžeš povědět babičce všechno, ale že jsme se stavěli na pivo, to neříkej.“ Babička se totiž vždycky vypyávala, kde všude jsme byli. Můj dědeček miloval architekturu, byl slavný architekt, a vysvětloval mně různé slohy, jako bych byla dospělá.

Obecnou školu jsem vystudovala v Kolíně. Měli jsme báječnou učitelku, ta musela být bývalá šlechtična, jmenovala se Trmalová Dobromila. A oblíkala se do krajkových krásných blůziček. Byla starší a byla velice dobrá, přísná, ale spojila celou třídu, chudé i bohatší děti. Na konci roku jsme jí přinesli květiny a ona nás postupně pozvala do svého bytu na zákusek. Pak jsem udělala přijímací zkoušku na gymnázium. Potom jsem se přihlásila na medicínu na Karlovu univerzitu. To bylo roku 1933. Já jsem tam byla dva roky a udělala jsem všechny zkoušky. Pak jsem poznala svého budoucího muže Ladislava, zval mne do opery na divadlo. Půjčovali jsme si knihy. Bylo to velice krásné přátelství. A pak došlo k tomu, že on mně řekl, že dostal post ve Švýcarsku v Bernu. Měl doktorát práv z Karlovy univerzity a vysokou diplomatickou školu, taky studoval v Belgii. A tak se mne zeptal... A já jsem mu odpověděla, že studuji medicínu a že je to můj sen. On mně říkal, že v tom Bernu bude jenom dva roky a pak že to můžu dostudovat. A já jsem mu tedy za těchto podmínek řekla ano. Vzali jsme se a odjeli do Bernu. Tam jsme byli skoro tři roky. A pak přišel Hitler. Začala válka. Můj muž nejdříve spolupracoval s naší protektorátní vládou, asi dva měsíce, hned od začátku věděl, že nebude v její službě, ale chtěl zjistit, co se tam děje. Já jsem zatím dostala na starost najít v Praze byt. Víte, já jsem byla takový blázen. Poněvadž jsem romantik, tak jsem si říkala, takový bytček na Malý Straně, to by bylo krásný. Tak jsem došla na Valdštejnské náměstí č. 2 a tam byla domovnice. Zeptala jsem se jí: „Nebyl by tady volnej byt?“ A ona mně řekla: „Ale jo, toho žurnalistu, toho sebrali. Tož to máme pronajmout.“ A já jí říkám: „A co ten žurnalista?“ Ona: „Toho popravili.“ Pak pokračovala: „Vy se mně líbíte, já bych vám ten byt pronajala, ale dneska do dvanácti to musím vědět.“ Nakonec jsme se tam nastěhovali. Na jednu stranu to byla hrůza – nastěhovat se do bytu popraveného člověka.

Co pak dělal váš manžel a jak jste prožili válku?

Můj manžel psal a spolupracoval s londýnskou vládou. Pamatuji si, že k nám chodilo gestapo na domovní prohlídky. Jednou přišli velmi nečekaně. Stačila jsem schovat zprávy mého manžela pod kupu prádla, které jsem

žehlila. Prohlídli všechno velmi pečlivě, ale pod prádlo se nepodívali. Jezdila jsem v noci do Kolína, kde jsem měla zahrádku se zeleninou. Vozila jsem odtamtud také potraviny. Byla veliká bída. Vlaky se občas kontrolovaly, taky se stalo, že mně to sebrali na nádraží. Později jsem už věděla, co to je, když nádražáci volali: „Libeň, Libeň.“ Znamenalo to vystoupit v Libni a jít přes koleje ke schodům, které vedly pak do ulice, protože na konečné stanici v Praze jsou kontroly na zavazadla. Jednou mně jeden nádražák nabídl pomoc, že mne převede, měla jsem strach, co to je za člověka, ale neměla jsem jinou možnost. Byl to však slušnej člověk. Nabídla jsem mu za to cigarety, ale on je ne vzal. On mně řekl: „Já to dělám proto, že vy jste Češka a já jsem Čech. Ty cigarety si nechte.“ Konec války si dobře pamatuji. Byli jsme schováni ve sklepě a potom si vzpomínám, že před mnoha domy byly kytičky na památku zastřelených lidí.

Hned po válce dostal můj muž dopis z ministerstva zahraničí, aby se přihlásil zpět do diplomatické služby. Ihned to přijal. Oni ho pak poslali do Anglie do nově založené Organizace spojených národů (OSN) do Londýna, kde jsme byli asi rok. Potom jsme se přestěhovali do New Yorku.

Tam to bylo zoufalé, co se týká ubytování. Neměli jsme byt. OSN pak požádala bohaté Američany, aby pronajali byt pro diplomaty, pokud budou na dovolených, nebo nějaký čas mimo NYC. Mnozí řekli ano. Prošli jsme asi čtyři byty na Manhattanu. Nakonec jsme našli malý byt na 82. ulici. Byla jsem šťastná, že máme konečně kde být. Můj manžel úzce spolupracoval s Janem Masarykem a miloval svou práci. Pak přišel komunismus a pamatuji si, jak jsme uklidili kancelář a muž rezignoval na svoji funkci, prochodili jsme celou noc po Broadway a můj muž říkal: „Co teď, já mám sice vzdělání, ale neumím v Americe vydělat ani 50 centů a ty nemáš *job*.“ Tak jsme tak chodili a říkali, co asi bude. Na tu noc nikdy nezapomenu. Neměli jsme dokonce ani papíry na legální pobyt. Později jsme pak dostali zelenou kartu.

Co vaše práce?

Dělala jsem speciální mikroskopická sklíčka na gynekologii v New York Hospital. Po dvou letech jsem chtěla najít místo. Šla jsem do kanceláře, kde se zabývali tímto druhem práce. Potkala jsem tam starší židovskou slečnu. Ta se mě ptala kdo jsem a co umím. Tak jsem jí to řekla a ona mně povídá: „Tak já vám něco řeknu, vy jste takovej typickéj českéj blbeček. Vy se neumíte prodat. Já tu mám i holky, které mají kurz šest neděl a vy jste to dělala na *full time* skoro tři roky a ptáte se mne, jestli to je dost, atd ... Tak já vás teď pošlu na tři interview, moc dobrý zaměstnání. Vy tam půjdete, ale nevezmete ani jedno, potom se sem vraťte a řeknete mně co vám kdo nabídl. Vypadáte dobře, máte kostýmek, nelakované nehty, uděláte určitě dobrý dojem.“ Byla to hrozně dobrá ženská. Tak jsem šla na ty interview.

Nejlíp se mi líbil Cornell, protože byl blízko našeho bytu. Tam byl mladej doktor Faussett, hlava mikroskopické anatomie. Měla jsem s sebou krabici sklíček. Posadil mne v kanceláři. Řekla jsem mu, že mám s sebou ukázkou mé práce. Nabídl mně cigaretu a koukal se na moje sklíčka. Za hodinu, když jsem udělala: „Ehmm, ehmm,“ říká: „Jé, já na vás úplně

zapomněl. Beru vás.“ Pak mi ještě slíbil vyšší plat, protože navrhovaný byl velmi nízký. Tam jsem pracovala 25 let.

Můj manžel dostal brzo leukémií a byl moc nemocný. Pracoval jenom chvíli. Zemřel v září 1970 na rakovinu ve stáří 71 let.

Víte, Manhattan je nejzajímavější hnízdo lidí na světě – lidí všech mravů a stupňů a kultur. Můžete zde vidět mnoho i když máte málo peněz, je zde mnoho kultury. Ale samozřejmě musíte vědět, kam jít. Měla jsem moc ráda Manhattan.

Jak jste se ocitla v Keene?

To jsem jednou našla v *Timesech*, že někdo pronajímá *camp* na léto. Nejdříve jsem si myslela, že je to nějaký, jak my říkáme „kemping“, ale ona to byla taková chalupa. Tam jsme potom v létě jezdili. Nakonec jsem si koupila malou chalupu ve Stoddard, aby aspoň něco bylo skutečně moje. Pamatuji se, jak jsem tam jednou letěla, byl to můj první let z La Guardia letiště do Keene, maličkým letadlem. Měla jsem strach, protože byla velká bouřka. Na letiště mne přivezla Libuše Králová. Nasedla jsem do letadla a vedle mne seděla starší paní, která měla ještě větší strach než já. Začala jsem ji uklidňovat, že to nic není, že se brzy vzneseme nad oblaky. Poučovala jsem ji, že letadlo má výborný Rolls Royce motor atd. Nakonec jsme šťastně vysedli a paní mě políbila a velice děkovala, že mohla sedět vedle takové zkušené a nebojácné cestující.

Na stěně visí řád T. G. Masaryka In Memoriam udělený JUDr. Ladislavu Radimskému. Řád byl udělen 28.října 1992: to ještě existovala Česká a Slovenská federativní republika. To by měl váš manžel radost, kdyby se dožil ocenění za jeho práci, že?

Ano, určitě by měl radost. Můj manžel byl spoluzakladatelem Společnosti pro vědu a umění (SVU). To je v exilu kulturní organizace. Těch zakladatelů bylo tehdy sedm. Můj manžel byl zakladatelem a redaktorem časopisu *Proměny*. Psal do *Hlasu Ameriky* a také do *Svobodné Evropy*. Já jsem zpracovala i všechny manželovy rukopisy po jeho smrti a poslala je na univerzitu ve Stanford, CA. Tam mají archiv spisů od velkých lidí, spisovatelů a jiných.

Měla jste nějaký kontakt s českým kostelem v Astorii?

Ne tak často, jak bych si přála. Bydleli jsme na Manhattanu, neměli auto, jezdit *subway* bylo dost obtížné, zvláště pro manžela. Kostel v Astorii dělá velkou službu. Bohoslužby v našem jazyce, styk nových příchozích a krajanů nahrazuje domov. O svátcích jsou vzpomínky na domov, na jeho tradice a zvyky zvláště důležité. Díky Vám duchovní pracovníci!

Chodila jsem si sednout a přemýšlet do kostela v 61. ulici. Stojí vedle slavné kliniky pro léčbu rakoviny a nemocnice Sloan Kettering, kde jsem trochu pomáhala jako neškolený dobrovolník po večerech. Tam jsem se po svém způsobu modlívala.

Paní Olgo, já vám moc děkuji za příjemný rozhovor a přeji vám vše nejlepší.

Fr.Antonín

Malý princ – Antoine de Saint-Exupéry

X

Žil v oblasti asteroidů 325, 326, 327, 328, 329 a 330. Nejdříve se tedy vypravil na ně, aby tam našel nějakou práci a poučení.

Na prvním z nich bydlel král. Byl oblečen v purpuru a hermelínu a seděl na velmi prostém, avšak majestátním trůnu.

„Podívejme, poddaný,“ zvolal král, když spatřil malého prince.

Malý princ se hned ptal sám sebe: „Jak mě může znát, když mě nikdy neviděl?“

Nevěděl, že králové vidí svět velice zjednodušeně. Všichni lidé jsou pro ně poddaní.

„Pojď blíž, ať si tě lépe prohlédnu,“ řekl mu král a byl moc pyšný, že konečně někomu kraluje.

Malý princ se rozhlížel, kam si sednout, ale planeta byla celá zaplněná překrásným hermelínovým pláštěm. Zůstal tedy stát, a protože byl unavený, zívá.

„Zívá v přítomnosti krále se nesluší,“ řekl mu vládce.

„Zakazují ti to.“

„Promiňte, nemohu za to,“ odpověděl malý princ celý zmatený. „Mám za sebou dlouhou cestu a nespál jsem ...“

„Nařizují ti tedy, abys zívá,“ pravil král. „Léta jsem už neviděl nikoho zívá. Je to pro mne něco nového. Jen zívaj dál. Nařizují ti to.“

„Teď už se bojím ... nemohu ...“ odpověděl malý princ a zčervená až po uši.

„Hm, hm,“ odpověděl král. „Tak ... tak ti tedy nařizují, abys chvílemi zívá a chvílemi ...“ Brebtlal a zdál se být nazlobený. Králi šlo jen o to, aby byla uznávána jeho autorita. Nestrpěl žádnou neposlušnost, byl to absolutistický mocnář. V podstatě však byl velký dobrák, a proto dával rozumné rozkazy.

„Kdybych nařídil generálovi,“ říkal obvykle, „aby se proměnil v mořského ptáka, a on neuposlechl, nebyla by to generálova vina, ale moje.“

„Mohu se posadit?“ otázal se nesměle malý princ.

„Nařizují ti, aby ses posadil,“ odvědil král a majestátně si přitáhl cíp svého hermelínového pláště.

Malý princ žasl. Planeta byla maličká. Čemu asi tak mohl král vládnout?“

„Všemu,“ odpověděl král velmi prostě.

„Všemu?“

ZVON

Král rozvázně ukázal na svou planetu, na ostatní planety a na hvězdy. „Tomu všemu?“ „Ano, tomu všemu,“ odpověděl král.

Byl to vladař nejen absolutický, ale i vševládnoucí. „A hvězdy vás poslouchají?“ „Samozřejmě,“ řekl mu král. „Uposlechnou ihned. Nekázeň nesnáším.“ Taková moc malého prince oslnila. Kdyby ji měl on, viděl by ne čtyřiačtyřicet, ale dvaasedmdesát nebo sto, nebo dokonce dvě stě západů slunce v týž den, aniž by musel posunout židli! A poněvadž mu bylo trochu smutno při pomýšlení na jeho malou, opuštěnou planetku, dodal si odvahy a požádal krále o laskavost: „Rád bych viděl západ slunce... Udělejte mi tu radost a nařídte slunci, aby zapadlo...“

„Kdybych nařídil generálovi, aby létal od květiny ke květině, jako létá motýl, nebo aby napsal tragédii, či aby se proměnil v mořského ptáka, a generál by rozkaz neprovedl, či by to byla chyba?“

„Vaše,“ odpověděl pevně malý princ. „Správně. Je třeba žádat od každého jen to, co může dát,“ odvětil král. „Autorita závisí především na rozumu. Poručíš-li svému lidu, aby šel a vrhl se do moře, vzbouří se. Mám právo vyžadovat poslušnost, protože mé rozkazy jsou rozumné.“

„A co ten můj západ slunce?“ připomněl mu malý princ, který nikdy nezapomínal na otázku, kterou již jednou položil. „Budeš mít svůj západ slunce. Vyžádám si ho. Ale protože dovedu vládnout, počkám, až budou příznivé podmínky.“

„A kdy to bude?“ dotázal se malý princ.

„Hm, hm!“ odpověděl král a podíval se nejprve do objemného kalendáře. „Bude to ... bude to dnes večer přibližně ve tři čtvrti na sedm. A uvidíš, jak přesně se plní mé rozkazy.“ Malý princ zív. Litoval, že přišel o západ slunce. A také se už trochu nudil. „Nemám tady už co dělat,“ řekl králi. „Půjdu dál.“ „Neodcházej,“ prosil král. Byl přece tak hrdý, že má poddaného. „Neodcházej, budeš mým ministrem!“

„A čeho?“

„Ministrem... ministrem spravedlnosti!“

„Ale vždyť není koho soudit!“

„To se neví,“ podotkl král. „Ještě jsem neobjel své království. Jsem už hodně starý, nemám místo pro kočár a chůze mě unavuje.“

„Ó! Ale já jsem už všechno viděl,“ řekl malý princ a naklonil se, aby se ještě jednou podíval na druhou stranu planety.

„Tam na druhé straně také nikdo není ...“

„Budeš tedy soudit sám sebe,“ oznámil mu král. „To je to nejtěžší. Je mnohem složitější soudit sám sebe než kohokoliv jiného. Jestliže se ti podaří soudit dobře sám sebe, bude to znamenat, že jsi opravdu moudrý.“

„Jenže sebe mohu soudit kdekoliv. Na to nemusím bydlet tady.“ „Hm, hm!“ odvětil král. „Myslím, že někde na mé planetě je stará krysa. Slyším ji vždy v noci. Můžeš soudit tu starou krysu. Občas ji odsoudíš na smrt. Tak bude její život záviset na tvé spravedlnosti. Ale pokaždé jí udělíš milost, abys ji ušetřil. Je tu jen jedna jediná.“ „Já nemám rád, když se odsuzuje na smrt,“ odpověděl malý princ, „opravdu raději odejdu.“

„Ne,“ řekl král.

Ale malý princ dokončil přípravy a nechtěl už starého vladaře trápit: „Kdyby si Vaše Výsost přála, abych ji uposlechl, mohla by mi dát rozumný rozkaz. Mohla by mi například nřídít, abych se vzdálil dříve, než uplyne minuta. Zdá se mi, že podmínky jsou příznivé...“ Král neodpovídal. Malý princ na chvilku zaváhal, potom si vzdychl a vydal se na cestu. „Jmenuji tě svým vyslancem,“ volal za ním král a tvářil se velice pánovitě. Dospělí jsou hrozně zvláštní, pomyslel si cestou malý princ.

(pokračování příště)

Než bude pozdě (Ladislav Radimský)
(Pamflet na Sacharovo téma o nápravě věcí lidských)

Tato malá útlá knížka byla napsána v roce 1968. Dnešní svět se nachází ve zcela jiném politickém rozpoložení. Přesto jsou slova pana Dr. Ladislava Radimského platná a aktuální i dnes. Celá kniha je reflexí na Sacharovu knihu, ale poslední kapitola, kterou jsem vybral, je věnována tehdejšímu Československu.

Jeden svět a Československo

Mnoho se u nás psalo a ještě bude psát o smyslu našich dějin. Byl definován různě, v moderní době Pekař jej viděl v našem stálém existenčním i kulturním zápase s Němci, Masaryk v ideji humanitní. Domnívám se, že rozdíly v názoru na definování smyslu našich dějin byly zbytečně zdůrazňovány, že všechny názory i definice by se daly převést v konstatování, že smyslem našich dějin je neustálý zápas za svobodu. Nejen za svobodu politickou, nýbrž i kulturní. Bojovali jsme od počátků své historie o to, abychom jako bezejmenní nesplynuli se svým okolím, abychom si uchovali svou odlišnost, svou osobitost, svou osobnost. Uchování osobnosti byl vždycky náš problém jako národa, byl to „problém malého národa“ – jak o něm psal Masaryk.

Je třeba zde říci, co rozumíme pod pojmem svobody. Svobody k čemu? K rozšiřování území a utlačování jiných? K obohacování a k hledání štěstí, jak o něm mluví ústava Spojených států? Sotva – ani to svobodné hledání štěstí nebylo nikdy na dlouho smyslem našich dějin, hledání pochybného štěstí zlatokopů v německé části naší země po druhé světové válce a rozkrádání majetku zámožnějších občanů kolem roku 1948 nepřineslo národu duševního klidu a uspokojení – o štěstí nemluvě. I tohle byly akty svobody, svobody pochybného rázu. Ne taková svoboda je smyslem našich dějin! Je jí svoboda jen jediná a to je **svoboda tvoření**. Od přijetí křesťanství náš národ cítil v sobě sílu, podobnou síle velkých národů evropských, a to tvořit, tvořit evropskou a tím i světovou kulturu. A tvořit ji po svém, nikoliv podle cizích receptů. A ve své vlastní řeči, nikoliv v cizí. Už Kosmova kronika to prohlašuje a opakuje se to v naší literatuře od jejího počátku přes její zlatou dobu, přes dobu probuzeneckou až do doby nejmodernější, do IV. Sjezdu československých spisovatelů. A tam, kde naše řeč upadla a tehdy když upadla, i kulturně jsme odpadli z kulturního závodu

ZVON

s jinými národy – jak to dnes bohužel vidíme v Americe. Pro svou svobodu, za svou osobnost, se dovedl národ bít statečně, nepřátel se nelekal a na množství nehleděl. Vítězil, když bojoval za velkou ideu, prohrával, když šlo – třeba na Bílé Hoře – o zájmy většiny jen stavovské. Nejlépe se bil za Pravdu, za Pravdu Boží, tedy za ideu nejvyšší. Bil se dobře, když jeho vzdělanci mu takový cíl dovedli dát, byl apatický – jako v roce 1948 – když byl vzdělanci zrazen. „Sláb jenom ten, kdo ztratil v sebe víru, malý jen ten, kdo zná jen malý cíl!“, za celý národ básnil Neruda. Velký cíl je jen hledání Absolutna, opravdovým smyslem našich dějin byl neustálý zápas proti relativnosti, a tím i malosti doby, místa a cíle.

Cíl jednoho světa, uskutečňující nikoli království Boží na zemi – to patrně není v lidské moci – ale uskutečňující stav jeho neustálého hledání, jistě není neslučitelný se smyslem našich dějin. Sotva pochybíme, řekneme-li, že takový cíl nalezne u Čechů a Slováků pochopení a že nebudou národem, který by za mísu čochovice se proti uskutečňování **moderního snu** stavěl. Říkám a mluvím o snu, protože podle Shakespeara člověk a jeho svět je ze snů udělán, a protože již i český básník napsal, že všechno, co člověk uskutečnil, bylo předznamenáno snem. Mluvím o snu také proto, že moderní psychologická věda dospěla k přesvědčení, že ve snění je člověk nejsvobodnější.

A poněvadž jsem snilkem, věřícím a tedy optimistickým snilkem, věřím, že můj národ po třiceti letech zoufalství, malosti a přízemnosti netouží jen po slušnějších mzdách, slušných bytech a po životě beze strachu: věřím, že sní o velkém úkolu, který jej čeká, že sní nejen o demokracii v socialismu, nýbrž o tom, abychom se vespolek milovali, Boží pravdu hledali a za poznanou stáli.

Stoddard, N.H., srpen 1968

Češi v New Yorku

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci)

První čeští kněží v Americe

Je dějepisně jisto, že byli také Češi mezi členy Tovaryšstva Ježíšova, kteří byli misijnáři mezi Indiány ve století XVII (t.j. když se psalo 1600 a něco). Až podnes jsou zvony v některých indiánských kaplích pojmenovány podle českých svatých. (Kniha: Památka na démantové jubileum kostela sv. Jana Napomuckého, St. Louis, MO., 1929, str. 58.)

Prvním českým Redemptoristou, který přišel do Spojených Států dne 15. srpna, r. 1835, byl dp. Petr Czackert. Byl narozen 3. července, r. 1807 v Děčíně, v Československu. Sliby v řádu tom složil 14. října r. 1829. Na kněze vyvěcen byl 28. července r. 1833. Zemřel v New Orleans, LA., 2. září, r. 1848. Nejsme jisti, mluvil-li česky. Možná. Zdá se, že ano. Jistě ale za 13 let svého působení zde ve Spojených Státech konal dosti pro německy a anglicky mluvící katolíky. Tenkrát bylo ještě málo, velice málo katolíků z Československa ve Spojených Státech.

První český kněz, který byl na kněze posvěcen v této zemi, byl nyní ctihodný sluha Boží Jan Nepomucký Neumann, Redemptorista (Jan Nepomucký Neumann byl svatořečen v roce 1977; pozn. Red.). Narodil se 28. března 1811 v městě Prachaticích v Čechách. Přišel do Spojených Států dne 2. června r. 1836, byl na kněze vysvěcen dne 25. téhož měsíce a roku v tehdejší katedrále sv. Patrika v New Yorku (zvané starou katedrálou) od nejdp. biskupa Jana Dubois. Pracoval v duchovní správě s neúpornou horlivostí přes čtyři roky v okolí a sousedství města Buffalo, pak vstoupil do řádu Redemptoristů. Roku 1847 byl jmenován představeným, a protože vynikal svými vědomostmi, horlivostí a svatostí života, r. 1852 papež Pius IX ustanovil jej biskupem ve městě Philadelphia, PA. Byl na biskupa posvěcen dne 28. března téhož roku v kostele sv. Alfonsa v Baltimore, MD. Posvětil jej na biskupa nejdp. arcibiskup František P. Denrick.

Biskup Neumann byl prvním biskupem ve Spojených Státech, který zde započal tak zvanou čtyřicetihodinnou pobožnost ku cti Nejsvětější Svátosti Oltářní, která pak zde se všude rozšířila. Jeho přední snahou bylo, aby zařídil osadní školu v každé farnosti své diecése. (Philadelphia tenkrát ještě arcibiskupstvím nebyla, byla pouze biskupství). Obeznamen byl a dovedl se vyjádřit i věřícím posloužit ve dvanácti řečích, arci také i v řeči české. Pověstný cností a vzorným životem, bohatý na zásluhách, skončil náhle, dne 5. ledna, r. 1860. Je nyní pohřben před oltářem v basementu kostela sv. Petra ve Philadelphii. Dne 11. prosince r. 1921 byly od Svatého Otce Benedikta XV. jeho cnosti prohlášeny za hrdinné, Je jediným z kněží a biskupů této země, ba jediným občanem Spojených Států, kterému se dosavad této pocty dostalo. Čeští katolíci mohou být hrdi an ctihodného biskupa Neumanna.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Dáša Léhmová, Jarda D. Nehybka, Libuše M. Hurdes, Marian Veselý, Růžena Bunžová.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci říjnu:

Stanislav Kotyza 1. října, Liduška Tydlitátová 3. října, Vít Fojtík 6. října, Marie Sedláčková 9. října, Tina Pasáček 10. října, Jarda Nehybka 13. října, Stefany Kubick 15. října, Miroslav Lebeda 20. října, Miriam Munzar 25. října, Eva Večeřová 25. října, Margaret Holubář 26. října, Věra Kutilová 27. října, Marie Jelínková ml. 30. října.

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30**, v **dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375**

Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00** u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) **<http://www.stjohnnepomucene.org>**

Mše svaté v říjnu 2005

Datum	Úmysl	Dárce
02-Oct-05	K andělům strážným na poděkování za pomoc a další ochranu pro farmu	rodina Sedláčková
03-Oct-05	Za tetu Boženku	Růžena Kankrliková
06-Oct-05	Za Helen Stach	přátelé
07-Oct-05	Za Oldřicha Vránu	Jerome Ministr
09-Oct-05	Za Marii Sedláčkovou k narozeninám	rodina Sedláčková
10-Oct-05	Za Dennise Pope, k svátku	rodina Sedláčková
13-Oct-05	Za Prof. Marcelu Tomanovou	rodina Krupkova
16-Oct-05	Za zemřelou rodinu Poláškovu	rodina Tomečkova
18-Oct-05	Za manžele Sedláčkovy, výročí svatby	rodina Sedláčková
20-Oct-05	Za rodiče z obou stran	Růžena Kankrliková
22-Oct-05	Za Lubuši Širokou	Anna B. a Julie M.
23-Oct-05	Za Františka Bláhu	Růžena Bunžová
25-Oct-05	Za zemřelé rodiče Květoslavu a Aloise Urbánkovy	Zdenek a Zdenka Sadlikovi
28-Oct-05	Za Františka Bláhu	Marie Cihaková
31-Oct-05	Za zem. Josefa Karlu a živou Katarinu Karlovu	Pavel Foltýn

Mše svatá sloužená 30.října bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Jan Sedláček Benjamín Urban	Popraveni	3. října 1949
Vojtěch Lacko František Skokan Klaudius Satana	Popraveni	7. října 1950
Josef Sporka	Popraven	9. října 1951
Augustin Lednický Ignác Šimonič	Popraveni	10. října 1950
Vladimír Čerman Josef Kepka	Popraveni	11. října 1952
Josef Janeček	Popraven	13. října 1948
Antonín Daněk Karel Daněk František Dvořák František Špiriák	Popraveni	14. října 1950 1952
Gustav Černý	Popraven	18. října 1949
Jiří Janouch Jiří Kodet Jaroslav Kysela Václav Tipll	Popraveni	21. října 1950
Přemysl Bulín	Popraven	22. října 1952
Antonín Jánošík Rudolf Lenhard František Mana	Popraveni	24. října 1950
Vladimír Hadáš Antonín Harazin Bohumil Jakoubek	Popraveni	30. října 1953